

Nyhetsbrev maj 2008

Hänt i Twiga

Årsmöte 2008

Den 29 mars hölls Twigas årsmöte med efterföljande festligheter. På mötet diskuterades bland annat motioner kring stipendiefonden, Twigas stadgar och People Solidarity Library. Styrelsen för 2008 har en liknande sammansättning som förra året men utökades med Ulrike Deppert, Johan Ohlsson och Hanna Brorsson. Nytt för i år är att ytterligare en suppleantpost har tillkommit för att göra det lättare för styrelsen att bli beslutsmässiga. Närmare presentation av styrelsemedlemmarna hittas på Twigas hemsida. Med sin gedigna erfarenhet valdes Gunnel Johansson-Hugg återigen till internrevisor och AnnLis Lexryd valdes in som ny externrevisor. I valberedningen fortsätter Ronnie Kronblad och Anneli Hagen ihop med nyinvalda Ida Jonsson. Årets styrelse vill fokusera på informationsarbete, att värva nya medlemmar samt försöka hitta en lokal som kan fungera som träffpunkt för alla Twigamedlemmar.

Sol, mat och Twigaprat

Av Sigrid Lindbom

Lördagen den 24 maj samlades ett gäng Twigamedlemmar för att umgås i Sofielundsparken i Malmö och njuta av att sommaren är här. Förutom picknick var det diskussioner och så klart en hel del Twigaprat :) Tanken är att det ska finnas möjligheter att träffa andra medlemmar, ta reda på mer om Twiga och bara umgås och ha trevligt. Tack för en trevlig dag och glad sommar till alla Twigamedlemmar!

Ny arbetsgrupp kring miljöfrågor!

Av Alf Andersson

Inom samarbete Enkokidongoi har nu en arbetsgrupp för miljöfrågor bildats i Twiga. Gruppen kommer att i dialog med lokala organisationer och myndigheter i Enkokidongois närområde diskutera hur man gemensamt kan skapa en hållbar ekologisk utveckling. Ett allt intensivare jordbruk, tillsammans med krympande betesmarker, kan skapa stora erosionsproblem om man inte tidigt fokuserar på dessa problem. Då kunskaperna om dessa problem i allmänhet är låga, kommer arbetsgruppen i första hand försöka stödja de lokala organisationerna som vill utbilda sig kring dessa frågor. Trädplantering och vattenförsörjning är ytterligare frågor som arbetsgruppen kommer att uppmärksamma. Är du intresserad att vara med i gruppen? Skicka ett mail till Robin Färdig robin@agitprop.se

Miljö i Enkokidongoi

Av Måns Waldenström

Miljön kring Enkokidongoi är på många sätt unik för området. Berget Ol Doinyo Orok bidrar till mer nederbörd i området, vilket ger bättre förutsättningar för jordbruk och ett mer regelbundet system för vattenförsörjning än andra trakter. Berget är också en tillflyktsort under torrperioder dit maasaierna kan leda sina boskapshjordar för friskt bete. På Ol Doinyo Orok har det byggts konstgjorda vattenkällor och ledningar som försörjer många hushåll i Enkokidongoi med vatten för odling och boskap. Det gäller dock för den lokala befolkningen att samarbeta och gemensamt finansiera underhållet för dessa system, något som inte alltid fungerar och som kan sluta i ett givarberoende. Trots bergets resurser är trakten känslig för de ovanligt långa torrperioder som drabbar området med ett intervall av tre-fyra år. Dessa kan få svåra konsekvenser.

Det största problemet för hushållen i Enkokidongoi är att få ett hållbart försörjningsalternativ till boskapsskötsel. Då de inte längre har möjlighet att försörja sig helt på boskapen på grund av torka och markbrist, söker sig många till jordbruket. Denna utveckling kräver dock regelbunden vattentillgång och många hushåll får leta efter andra alternativ. Fattiga desperata familjer låter ofta hugga ner träd på sin mark till trädkol för att ge dem en inkomst. Detta är ett allvarligt problem, då de stora acaciaträd som huggs ner ersätts av snåriga buskar som inte kan förhindra jorderosion under regnperioden eller ge jorden den näring den behöver.

Både staten och NGOs besöker ofta området för att ge föreläsningar om jordbruksmetoder och idéer till alternativa försörjningsalternativ, som biodling och smyckestillverkning. Resultatet har dock inte blivit som man hoppats, även om en del har kunnat ta till sig detta, står fortfarande de flesta utanför och kämpar för sin försörjning.

Projekt in Action

Projekt LLTTP - Uppföljning & Utbyte

Av Stefan Laupa

Mellan 9-31 mars gjordes den årliga uppföljningsresan till Uganda. Utvärderingen visade att Mbale Tigers har uppnått de aktiviteter som planerats i ansökningen till Forum Syd. Resan blev framflyttad från 2007 eftersom det passade bra att samköra utbytet med uppföljningen.

Att idrotten förenar är känt. Man stöter på det i media och jag har själv upplevt det. Under den 3-veckor långa utbytesresan till Uganda blev det än mer synbart. Det tog bara en halvtimme innan de svenska och de ugandiska spelarna ivrigt kommunicerade vid den första träningen.

Att majoriteten av spelarna i klubben bor i slumområden har vi vetat sedan projektstarten 2003. Att idrotten har en alldeles särskild roll för ungdomarna i Mbale var något som förstärktes under resan. Alla i klubben idrottar av en anledning. Vid ung ålder måste ungdomarnas framtidsplaner klokt övervägas där familjeekonomin är central. Med andra ord, det finns inte tid att göra saker utan eftertanke. Att föräldrar idag accepterar barnens idrottande visar övertygelsen att individen utvecklas, men likaså familjen. Ur detta växer ett stort ansvar fram, ett ansvar som Twiga ska förvalta med respekt, med erfarenheter och kunskap.

Mooni Sports Club – Nytt projekt och ny basketplan

Av Ronnie Kronblad

I februari i år fick vi äntligen klartecken att dra igång den Forum Syd-stödda insatsen (genom SIDA) Mooni Sports Project – *Sport as a tool for democratic development*. Projektet skall bygga upp en stabil förening som arbetar för utveckling i området. Extra resurser finns för att

framför allt tjejer ska få mer plats inom idrotten. Efter en liten sömnig start råder det nu full aktivitet i klubben. Möten ska hållas, politiker ska träffas, papper ska stämpas, tjänster ska tillsättas, ny plan ska byggas och nya medlemmar ska rekryteras och registreras o.s.v.

Ett nytt kontor har iordningställt i Mooni där du finner Richard Lusumbu som är ny medlem i styrelsen och jobbar som Office clerk. Där sitter även Gerald Ngotowa som är sportchef om han inte är ute i fält eller på basketplanen. Kontoret fungerar som möteslokal men även som förråd för idrottsmaterial och kommer bli en naturlig samlingsplats för klubbens medlemmar när de inte är vid Nashibiso Primary School's område där de flesta aktiviteter hålls.

Nashibiso huserar nu Mbales och en av Ugandas bästa utomhusplaner för basket. Den nya rektorn på skolan välkomnade projektet med glädje och erbjöd mark där den nya planen är byggd (se bild). Den gamla planen kommer att rustas upp och göras om till en netball-plan. Även en volleybollplan är planerad på området och fotbollen fortsätter att spelas som vanligt uppe vid Mooni Primary School.

De idrottsliga aktiviteterna är också igång, tränare för alla sporter är tillsatta och flera turneringar är inplanerade. Tiden framöver kommer det bli mycket intressant att se hur ungdomarna, som är klubbens framtid, utvecklas inom idrotten samt socialt. I juni kommer två av Twigas praktikanter åka ner och följa arbetet samt rapportera om framstegen.

Ugandagruppens vår

Av Tina Nilsson

Ugandagruppen har under våren arbetat med att avsluta delar av våra föregående projekt som släpat efter. Vi har samlat in pengar för att kunna bygga tak på husen som deltagarna i husbyggnadskursen konstruerade under våren 2007. Anledningen till att inga tak gjordes i samband med kursen var att prisbilden hade gått upp från det att vi lade budgeten till dess att kursen genomfördes. Vi kommer under sommaren försöka skicka ner pengarna så att husen äntligen blir färdiga!

När det gäller webb-projektet som gjordes för några år sedan så har vi nyligen börjat arbeta med Jeff, som är ansvarig inom TWIGA för hemsidor. Detta arbete har precis kommit igång och vi håller fortfarande på att titta på vilka funktioner mm som skall finnas på hemsidan. Hemsidan ligger idag på adressen www.humanrightsuganda.org om ni vill gå in och se hur den ser ut. Den har dock inte blivit uppdaterad på länge.

Gruppen har även deltagit på en världskulturdag på Ungdomens Hus i Simrishamn. Under kvällen berättade vi lite om hur vi jobbade och olika aspekter av volontärarbete. Därefter gjordes tröjtryck ihop med ungdomarna som ett smakprov på vad volontärarbete kan innebära. Tröjorna är skänkta av Korpen i Lund och ska skickas till de ungdomar som deltog i hälsokursen i det senaste projektet. Vid utvärderingen av projektet framkom nämligen att ungdomarna ville ha uniformer när de gick runt och diskuterade kursämnen med folk i lägren. Det visade sig även att de önskade sig fotbollströjor till de lag som de bildade under kursen. Gruppen har därför jobbat med att samla in fotbollströjor och nu kvarstår bara den lilla detaljen att lyckas få ner tröjorna till Uganda. En last har tack vare hjälpsamma bekanta samt gruppens

samarbetsorganisation HURIFO landat säkert i Gulu. Känner du någon som ska till Uganda så är all hjälp med transport av tröjor till stor glädje!

De senaste två helgerna har gruppen sålt diverse grejer på Södra Esplanadens loppmarknad i Lund. Då det visade sig vara en trevlig och även inkomstgivande aktivitet tänkte vi återuppta detta tidigt i höst. Alla som är intresserade att vara med eller som har saker de vill bli av med får gärna höra av sig!

Har du frågor om Ugandagruppens arbete eller om du är intresserad av att engagera dig i Ugandagruppen är du välkommen att kontakta vår projektledare Tina Nilsson: tina.nilsson82@hotmail.com

Tröjtryck på Ungdomens Hus i Simrishamn

Praktikanter goes Africa/Asia

Snart är det dags för årets praktikanter på Österlens Folkhögskola att påbörja sin praktik på plats i respektive länder, I år har två nya praktikplatser tillkommit. En i Bangla Desh i samarbete med Svalorna samt en i Georgien i samverkan med Kvinna till Kvinna. Nedan delar praktikanterna Isabell och Therese med sig av sina tankar och planer inför resan till Kenya om några veckor. I kontrast till detta ger Johanna som gick utbildningen förra året en kort inblick i livet som praktikant.

Praktikanter för Oloililai Girls Student Foundation

Av Isabell Ternemo och Therese Kuylenstierna.

Vi är två elever från Österlens Folkhögskola som heter Therese Kuylenstierna och Isabell Ternemo. Båda går praktikantutbildningen i Tomelilla och ska åka till Enkokidongoi, i södra Kenya. Praktiken kommer att genomföras på Flickfonden som är en av TWIGAs projekt. Vi blev antagna vid Österlens folkhögskola efter att ha sökt för att få arbeta med utbildning, vilket vi tror är grunden till all utveckling, och främst om man kombinerar utbildning och kvinnofrågor.

I dagsläget sponsras 14 tjejer av flickfonden men vi vill att den siffran ska stiga! Vi kommer att jobba med organisationsutveckling och organisationsstärkande verksamhet tillsammans med styrelsen till fonden för att stärka organisationen från grunden. Som det ser ut idag har styrelsen endast en tom lokal att förvara papper och betyg i men vi har planer på att köpa in pärmar, en bokhylla, ett par stolar och ett bord för att kvinnorna i styrelsen ska ha någonstans att arbeta och hålla i sina möten. Därtill förstärker det intrycket av organisationens trovärdighet utifrån. Vi har redan blivit sponsrade av

både LIONS och ROTARY till detta ändamål.

Vidare ska vi också titta närmare på en skolutvecklingsplan som den närliggande grundskolan arbetat fram med tidigare praktikanter, vilket har lett till att skolan blivit statlig. Denna kommer att utvärderas och uppdateras om så behövs. Vi arbetar efter millenniummålen och tillsammans på plats kommer vi att ordna studiecirkel om teman som t.ex. bokföring, datorkunskap och mänskliga rättigheter.

Avresan går den 16:e juni och vi kommer tillbaka till Sverige den 12:e januari 2009. Under februari månad kommer vår projektutställning visas på konsthallen Mamaso i Växjö.

Utbildning i dubbel bemärkelse

Av Johanna Gustavsson

Att få gå praktikantlinjen och därmed spendera ett halvår i Enkokidongoi har varit en oerhörd upplevelse. Att vi bodde i byn under en så pass lång period gjorde verkligen att vi lärde känna den kultur, den omgivning, de problem, de möjligheter, den historia och inte minst alla de människor som tillsammans skapar ”Enkokidongoi”.

Jag och Camilla skulle jobba med utbildning och kom att fokusera mycket på Noontoto Primary School som var i ett skede av förändring i och med att ledningen av skolan bytts ut. Vi deltog i det dagliga arbetet som det innebär att driva en skola och vi framställde tillsammans med skolkommittén en utvecklingsplan för skolan. Denna kan fungera bra som riktlinjer för de lokala och externa aktörer som finns i området.

Under vår tid i Enkokidongoi bjöd vi in olika representanter från regeringen och andra nyckelpersoner i samhället för att

delta i seminarier. Vid ett tillfälle hölls ett seminarium för skolkommittén som var relativt nya i sina uppgifter. Där diskuterade vi allmänt kring vad en skola är och bör vara och i synnerhet om skolkommitténs roll och ansvar. Vid ett annat tillfälle bjöds föräldrar in för att diskutera kring barns rättigheter, skolplikt och föräldrars ansvar. Dessa seminarium var väldigt lärorika. Vi fick träffa mycket folk och inte minst fick jag och Camilla lära oss vad "African Time" innebar.

Att jobba med Noontoto Primary School var väldigt inspirerande. På skolan finns oerhört engagerade lärare. Lärare som ibland kunde gå månadsvis utan lön och som tvingades jobba med knappa resurser men som ändå kämpade på och jobbade större delen av dygnet.

Det var väldigt roligt att få träffa alla eleverna. Tillströmningen till skolan ökade för varje termin. Vi träffade barn som gick långa sträckor för att komma till skolan och till och med barn som rymt från sina föräldrar för att få möjlighet att utbilda sig. Att folk kände en stolthet över skolan var inte svårt att märka, men så klart fanns det undantag; fortfarande finns en stor ignorans mot utbildning från olika håll i samhället.

Medan vi var i Enkokidongoi skapades i Sverige en arbetsgrupp under Twigas med fokus på utbildning. När vi kom hem med allt vårt engagemang, som vi byggt upp under vår tid i byn, så var denna arbetsgrupp ett självklart ställe att få utlopp för engagemanget. Under våren har vi diskuterat kring Noontoto Primary School och för ett tag sedan bestämdes det att vi ville jobba vidare med skolan. De hinder som fanns har försvunnit och vi kände ett stort sug på att återuppta samarbetet med Noontoto Primary School.

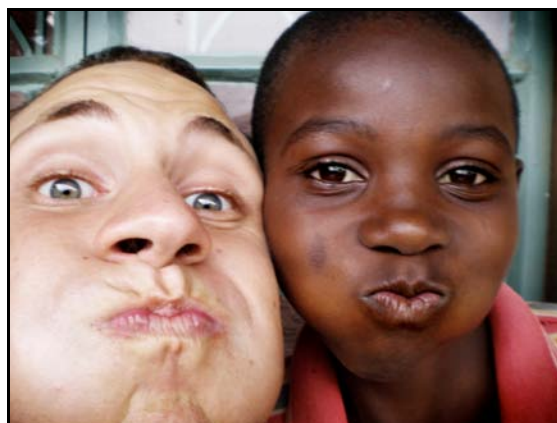
Jag kommer att åka ner till Enkoidongoi under juni för att träffa skolkommittén och en annan aktiv organisation i området som heter Catharina Foundation. Vi kommer att

ha diskussioner om ett framtida samarbete och om hur vi kan koordinera våra aktiviteter på skolan. Vårt mål är att nästa år söka medel för att jobba vidare med utvecklandet av skolan och därmed ge en mer kvalitativ utbildning åt alla de barn som är Enkokidongois framtid.

Det ska bli spännande att åka tillbaka och inte minst oerhört roligt att återse alla vänner i Enkokidongoi.

Handledarresa, praktikantkursen 07

Av Erik Sjöstrand

I egenskap av handledare för Pontus och Olivia som gjorde praktik i Twigas projekt i Mbale åkte jag till Uganda i början av november. I Uganda förberedde man sig för Commonwealth Heads of Governments Meeting och för kungligt besök av drottning Elisabeth II. Drottningens namn låg på allas läppar och huvudstaden Kampala skulle få en ansiktslyftning inför detta nobla besök, vilket också gjordes i sista stund i de kvarter där hon och alla CHOGMdeltagare förmodades vistas.

I ett land som har minst tre kungar kan det tyckas att ett besök av ytterligare en kunglighet inte skall väcka sådan uppståndelse som det faktiskt gjorde. Men i Mbale som ligger cirka fyra fem timmar nordost med buss från Kampala var hysterin inte lika stor. Här rullade livet på

som vanligt, Pontus arbetade med att få igång internetcaféet på Tigers och Olivia höll i träningar och tjej- och killgrupper.

Lagom till att praktikperioden led mot sitt slut och CHOGM var avslutat började rapporter komma om ett eventuellt Ebola utbrott i södra Uganda. Många befarade att viruset skulle sprida sig och flera nya fall rapporterades varje dag. När ett misstänkt fall, som senare visade sig vara falskt, rapporterades i Mbale valde jag att åka vidare till Kenya och hälsa på praktikanterna i Enkokidongoi.

Men efter en tid började även lugnet i Kenya ändras. I och med förmodat valfusk i samband med presidentvalet började en våldsamt konflikt i landet och vi fann oss fast i Nairobi. Det var svårt att hitta säkra transporter ut ur stan, så det var bara att sitta i säkerhet på hotellet och vänta. Det fanns ingen direkt hotbild mot turister och våldsamheterna förekom främst ute i de fattigare förorterna och i andra delar ute i landet. Men det var lite oroväckande ett par dagar när oroligheterna eskalerade, nyhetssändningarna bröts och svenska ambassaden började prata om undantagstillstånd. Då var det skönt att få sms med uppdaterade nyheter av folk som följde konflikten hemma i Sverige. Efter ytterligare några dagars väntan på hotellet beslutade vi oss att tidigt på morgonen ta oss ut till flygplatsen och väl där ta ett plan till Tanzania.

Förhoppningsvis slipper detta års praktikanter liknande problem. Anna och Linda åker ner nu i början av juli för att fortsätta arbetet med Mooni Sports Club och Mbale Tigers.

Uganda-resan 2008 - mer än bara ett pingisutbyte

Av Linnéa Larsson

Vill ni åka till Afrika?

När jag, Linnéa, tillsammans med mina kompisar Sara och Kristin i mitten av förra året var mitt inne i en pingisträning fick vi för första gången höra talas om att Mariedals IK pingisklubb skulle ordna en utbytesresa till Uganda. Vänta nu, Uganda ligger väl i Afrika funderade vi lite smått chockade över det vi just hade hört. Vi hade ju aldrig ens varit utanför Europa. Utbytet skulle ske med pingisklubben Mbale Tigers Table Tennis Club, beläget i östra Uganda. Det var en utav tränarna i Mariedals IK, Evgeny som var och hälsade på oss i Ulricehamns pingishall för att berätta om att vi tre tjejer hade chansen att få åka ned till Uganda i tre veckor och spela pingis, göra andra saker, umgås med ugandierna och få nya erfarenheter.

Förberedelser

Det gick några månader och vi visste inte om vi skulle kunna åka över huvud taget. Detta berodde på att seriesammandrag och andra viktiga pingishändelser var utlagda under de tre veckor i mars då resan var tänkt att vara. Vi kämpade ändå för att resan skulle bli av och allt löste sig till slut. Vi tackade ja efter lite diskussioner med våra lite oroliga föräldrar. Vi började ha infoträffar med Maria Söderborg som själv varit i Uganda och fick träffa ledaren för projektet, Stefan Laupa, vilket lugnade våra föräldrar och även oss. På dessa träffar fick vi reda på allt som skulle förberedas, information om kulturen i landet och fick även se lite foton. Allt kändes plötsligt lite mer verkligt. Jag började få resfeber och kände mig nervös men samtidigt förväntansfull. Innan vi ens hade sett några bilder hade vi alla fyra deltagare svårt att tänka oss att vi skulle stå där mitt i Afrika i en helt ny kultur vi aldrig ens varit i närheten av och träffa på diverse vilda djur på gatan.

Uganda, "the pearl of Africa"

Den 11 mars, efter 10 timmars flygresa anlände vi till Uganda och möttes av den 30-gradiga hetten. Vi fick höra talas om att det kallades "Afrikas pärla" tack vare att det var väldigt vacker natur med rik växtlighet. Våra första intryck var just att omgivningen var så fin, att det var väldigt mycket folk överallt och att trafiken var helt galen! Fullproppade bilar, matatos (minibussar), boda-bodas (cykeltaxi) och motorcyklar som körde överallt och så alla dessa människor. Dessutom var det vänstertrafik. Det verkade inte finnas några trafikregler alls, men vi klarade oss bra om än lite rädda när hastigheten i den skruttiga mataton på de skruttiga vägarna kom upp i 130 km/h.

Kampala som är Ugandas huvudstad med nästan 1,5 miljoner invånare blev den första staden vi fick se. Här fick vi bland annat delta i en presskonferens med TV och tidningar och i en minst sagt spontan men rolig radiointervju. Vi blev utfrågade om allt möjligt och det var en händelse man aldrig glömmer. För vem mer här i Sverige kan skryta om att de har varit med i Ugandisk radio, TV och tidningar? Allt detta på samma dag dessutom.

Vi fick också hälsa på en idrottsminister och gick på vägen dit runt med våra nästan självlysande blå-gula Sverigedräkter, vilket gjorde att vi blev ganska uttittade. Som vit blev man som nog alla förstår, väldigt uttittad ändå. Många skrek "Mzungo" (=vit) efter oss när vi gick omkring. Innan vi skulle lämna Kampala tittade vi även in där deras största pingisklubb tränade. En lokal som ansågs fin, men skiljde sig ändå mycket från de lokaler vi brukar träna i. Exempelvis fanns varken omklädningsrum eller toaletter. Undantaget toaletter som endast bestod av ett hål i marken en bit från träningslokalen. Trots detta som var lite mindre trevligt fick vi en mycket positiv bild av Kampala. Vi blev väl bemötta och de människor vi träffade var mycket trevliga.

Mbale

Efter några dagar i storstaden åkte vi till Mbale, staden vi skulle vara i den huvudsakliga delen av tiden. Även här var gatan helt full av människor, trots att vi kom sent på kvällen. Det är helt annorlunda mot att det vid klockan 10 en vardagskväll i en medelstor stad i Sverige är väldigt dött. Vi anlände till hotellet vi skulle bo på och somnade i våra myggnät efter en stunds reflekterande över allt vi hade upplevt hittills i Uganda. Allt kändes fortfarande lite överkligt men vi började ändå inse att man faktiskt befann sig mitt i Afrika nu. Nu hade man istället svårt att föreställa sig att livet flöt på som vanligt där hemma i Sverige.

Kommande dagar lärde vi känna ungdomarna i Mbale Tigers. De hälsade på oss varje dag genom att skaka hand och en del barn lade sig till och med på marken när de hälsade för att visa respekt, vilket kändes väldigt konstigt och fel, men det var bäst för alla att bara acceptera att de "skulle" göra så. Alla var mycket glada över att vi hade kommit och ville genast lära känna oss vilket var väldigt kul. På träningspassen var alla oerhört seriösa och satsade fullt ut, trots att det var stora skillnader mot förutsättningar i Sverige. Det fanns fyra pingisbord med ca fem spelare vid varje bord, slitna nät som hölls upp med tegelstenar och öppna väggar som gjorde att vinden tog tag i bollen då och då. Dessutom hade de flesta inte egna skor eller rack. Ibland kom det in honor som sökte skydd från regnet. Lite galet alltså! Vi fick både träna med ugandierna och agera som tränare. På kvällarna, efter träningen kunde man prata med dem om allt möjligt och det var det som var så härligt. Skolan, diverse hemskheter som tagit ifrån dem familjemedlemmar, framtidsdrömmar, pojkvänner med mera var vanliga samtalsämnen.

Förutom att träna hann vi med en massa andra saker också. Vi gjorde flera intressanta skolbesök. Jag minns till

exempel att jag satt på en dubbeltimma i biologi med ungefär 60 elever i ett klassrum med trånga, hårda bänkar och med en lärare som upprepade allt många gånger eftersom det inte fanns några läroböcker att tillgå.

Vi besökte också ett par familjer och överlämnade diverse gåvor. Hos en familj hade vi med oss 1 kg ris och ett par t-shirtar och det fick mamman i familjen att börja gråta av glädje och sätta sig på knä för att visa sin tacksamhet. Härligt att se att så lite kunde göra så mycket. Det borde man nog tänka lite mer på i det vardagliga livet. Sevärdigheter hann vi också med, såsom Nilens källa och Sipi-falls där det var väldigt vackert.

De flesta av oss i gruppen åkte på att bli sjuka, antagligen på grund av våra magars ovana vid maten. Detta gjorde att en del aktiviteter som var planerade stoppades, vilket var synd. Det är ändå inte den tiden jag var sjuk jag minns (även om det inte var så kul) utan snarare allt annat roligt vi fick uppleva, vilket gjorde resan till ett minne för livet.

Vi fick uppleva den afrikanska kulturen och se mycket. Vi fick också prova på så kallad "African Time". En dag skulle till exempel träningen börja klockan 10 men den började istället klockan 15. Man fick lära sig att vänta och vara flexibel, man visste aldrig hur dagen skulle se ut.

Glädjen, tacksamheten och hoppet som fanns i de flesta människor vi träffade var underbart att se. Att de dessutom var så givmilda och ville bjuda på det de hade, trots att de knappt hade mat för dagen är något jag minns speciellt från denna Ugandaresa. Förhoppningsvis blir det någon mer resa. Men först kommer fem ugandier till Sverige i augusti. Det ska bli roligt att träffa alla igen, denna gång i den svenska kulturen.

Ut och volontära!

Av Karin Westerberg

Vet du fortfarande inte vad du ska göra i sommar? Då kanske ett volontärläger med Internationella Arbetslag, IAL, är något för dig. Det finns platser på volontärläger i över 80 länder, allt från Yogacenter i Nederländerna till Navajo Nations reservat i USA och flyktingläger i Kenya. Lägren pågår i 2-3 veckor och man arbetar tillsammans i en grupp på 5-15 personer. Arbetet ger ett viktigt bidrag till den ideella organisation som står som värd för lägret, men lika viktigt är de lärdomar och upplevelser som deltagarna tar med sig hem. IAL är en fredsorganisation som arbetar utifrån insikten att det är genom att arbeta och umgås över kultur- ålders- nations- ja, alla sorters gränser som vi bryter ner barriärer och lär oss hantera konflikter och olikheter. Därför har vi valt volontärbete som vår arbetsmetod för att göra världen lite bättre.

Genom volontärläger kommer man till platser man aldrig skulle ha besökt på en turistresa och det är också ett perfekt sätt att påbörja en längre resa eftersom du får en introduktion till landet och lär känna mängder av människor. Ett tips är att räkna med att vilja stanna åtminstone ett par dagar efter lägrets slut när du bokar din resa! För att kunna åka på ett läger behöver du vara minst 18 år och bli medlem i IAL. Du betalar resan och en lägeravgift på 850 kr själv, lägret står för mat och husrum. Mer information, databasen med alla läger och anmälningsformulär hittar du på hemsidan <http://ial.se>. Där kan du också inspireras av lägerberättelser från tidigare volontärer. Välkommen!

Avslutande ord

För oss som inte har turen att spendera de kommande månaderna i Uganda eller Bangladesh finns åtminstone möjlighet att följa praktikanternas strapatser via deras månadsbrev på Folkhögskolans och Twigas hemsida.

Att nyhetsbrevet inte skickats ut per mail beror på att vi håller på att bygga upp systemet som har hand om mailinglistorna på den nya hemsidan. Förhoppningsvis ska detta vara åtgärdat till nästa nyhetsbrev.

Slutligen, stort tack för alla fantastiska bidrag och fina bilder!

Njut av sommaren och glöm inte att det finns inget som heter För Mycket glass!